

Моја школа,
мој други
ДОМ

IV₁

BRAĆA BARUH

Mateja Zarić

Isidor, Bora i Josif,
čuveni sinovi Buline I Eljahua,
bili su veliki borci,
čuvena braća Baruh.

Ulica na Dorćolu
nosi njihovo ime,
ali mi je još milije
što ga nosi i moja škola.

Bili su to veliki revolucionari,
hapšeni su, proterani i zatvarani.
Za našu zemlju su se borili
i njima se ponosimo mi.

Svi su bili školovani momci.
Isidor inženjer,
Bora Baruh slikar,
a Josif profesor.

I tri sestre imali su oni,
Rašelu Šelu, Belu I Sonju.
I one su bile borci
I uvek bile na tajnom zadatku.

Kad ih je otac napustio,
jer je zbog njihovih akcija otkaz
dobio,
braća su ih sve izdržavala
i za porodicu se žrtvovala.

Pored davanja časova đacima,
raznošenja mleka i drugih poslova,
protiv Nemaca su se borili,
da bi naš grad i zemlju oslobodili.

Jednog tužnog aprilskog jutra,
ceo Dorćol je bio izlepljen
plakatima:
“Svi Jevreji se moraju prijaviti,
u protivnom biće streljani”.

Naša porodica Baruh napušta
Beograd,
i zna da više ništa neće biti kao
tad.
U užički kraj odlazi
i prvu partizansku četu pravi.

Isidor Baruh je poginuo
U borbi u Drežničkoj Gradini.
Josif je teško ranjen
u borbi za oslobođenje Bajine
Bašte.

Bora je bio politički komesar.
Pravio je prve partizanske izložbe,
I bio Ilustrator lista “Partizan”.
Streljan je u logoru u Jajincima.

Šela sa mužem
po okupiranom Beogradu
akcije pravi, ali su i oni streljani
u logoru na Banjici.

Sonja je sa majkom
u Beogradu ostala,
dok i njih dve nisu
pobegle od Nemaca.

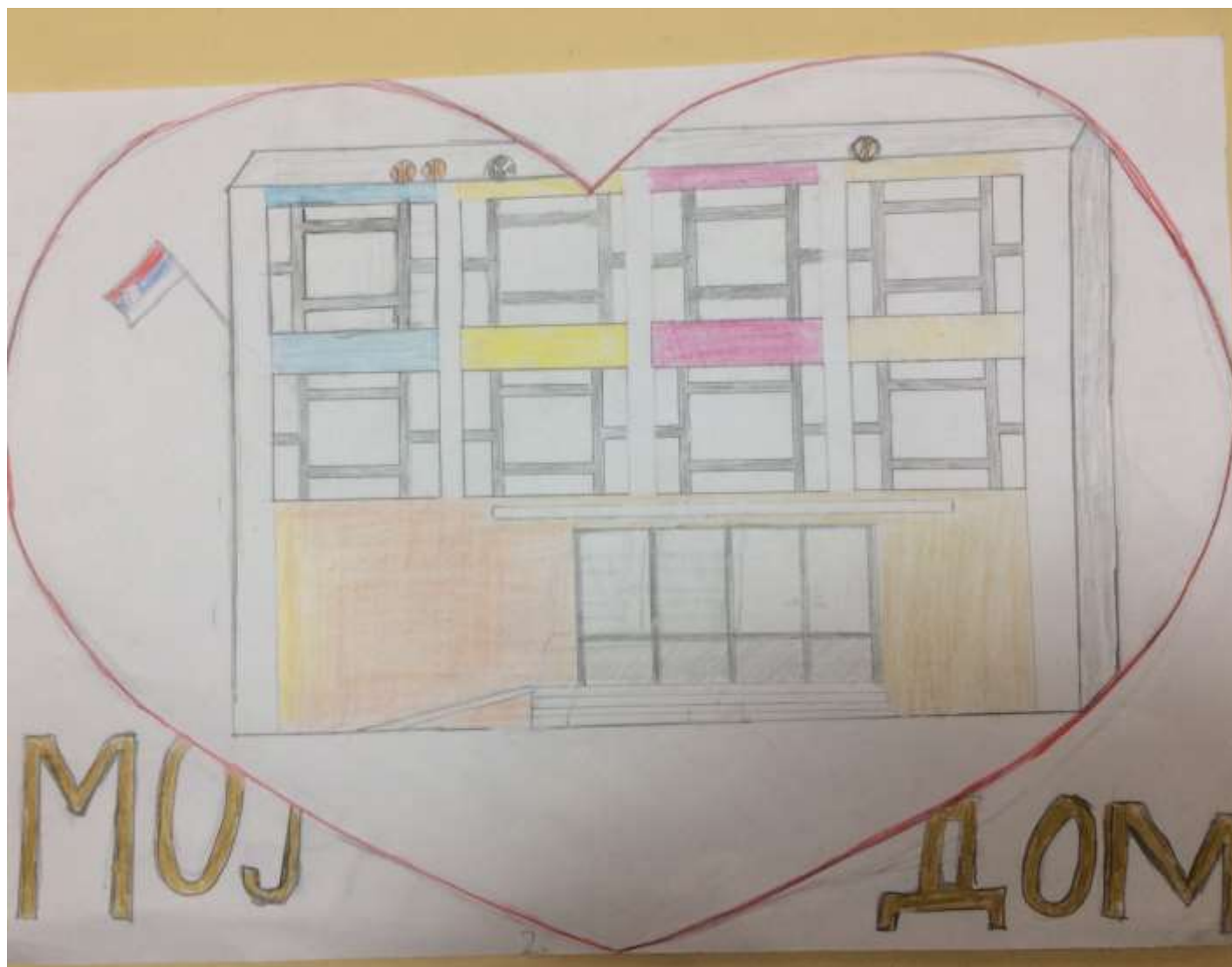
A najmlađa sestra Bela
u jevrejskoj bolnici je radila,
a zatim se krila
po raznim skrovištima.

Jednog martovskog dana,
na lađi je otkrivena.
Mučena je i streljana,
a samo dvanaest godina je imala.

Posle oslobođenja Beograda,
mama i Sonja se vraćaju,
slomljenog srca u svoj rodni grad,
zbog gubitka pet najdražih osoba.

Mnoge ordene dobili su oni,
i sa tugom u srcu njih se sećamo mi.
Ponosni na čuvenu braću i sestre Baruh,
koji su za nas svoje živote dali.

Ponosni što idemo u školu na mestu gde
su rođeni.
Ponosni na njihovu hrabrost i
požrtvovanost.
I ponosni što naša škola njihovo ime
nosi.

Никола Крстић

Škola je moj drugi dom

U školu idem sa radošću svaki dan, već pune četiri godine. Školu ne čine samo zidovi, učionice, dvorište i kabineti. Škola ima dušu.

Svi mi, deca, nastavnici, tetkice, portiri i svi zaposleni utkali smo deo sebe u svaki delić, u svaki milimetar škole. Kada me pitaju zašto je škola moj drugi dom? Ne znam šta bih rekla prvo. Svi moji drugari mi odmah padnu na pamet. Mnoge od njih znam još od vrtića tako da polazak u školu smo svi shvatili kao neku igru ali na neki drugi način. A onda mi naravno pada na pamet i naša draga učiteljica koja nas sa puno strpljenja i ljubavi uči pune četiri godine. Uvek nas bodri i pohvali i daje nam volju da se trudimo i budemo dobri đaci i drugari.

Škola je radost, škola je sreća jer mi deca ne bi imala detinjstvo zanimljivo kao što imamo sada. Kažu da je đачko doba najlepše doba. Ja verujem u to. Ne bi znali ovoliko drugara. Falile bi nam sitne radosti, iščekivanje ocena, igranje u školskom dvorištu, izleti, zajednička putovanja i obilasci pozorišta i muzeja u gradu. Mnogo volim školu i nadam se da će uskoro sve biti kao pre. Žao mi je što svaki dan ne idemo u školu kao nekada, svi zajedno. Podeljeni smo u dve grupe, škola traje kratko i druženje je slabije. Dok je bila online nastava, bilo je jako dosadno. Ne bih volela da se ponovi nikada više. Meni je sreća da idemo normalno i da se svi zajedno družimo.

Jedva čekam da sve bude kao nekada, jer škola je stvarno moj drugi dom. Jedva čekam da nas opet jako zagrli sve nas u punom sastavu kao što baka grli svoje unučice.

Milica Stojimenović

Огњен
Радојичић

МОЈА ШКОЛА - МОЈ ДРУГИ ДОМ

Има пар ствари које ми значе
Које су битне у животу мом,
Једна од њих је и моја школа
Увек је ту к`о мој други дом.

Пуна је деце, али и знања,
Има ту ипак и игре и граје,
Можда не спада у велика здања,
Али она нам свима пуно даје.

Попут морнара на бурном мору,
С`учитељицом к`о капетаном лађе,
Све радимо у договору
И симпатија по нека се нађе.

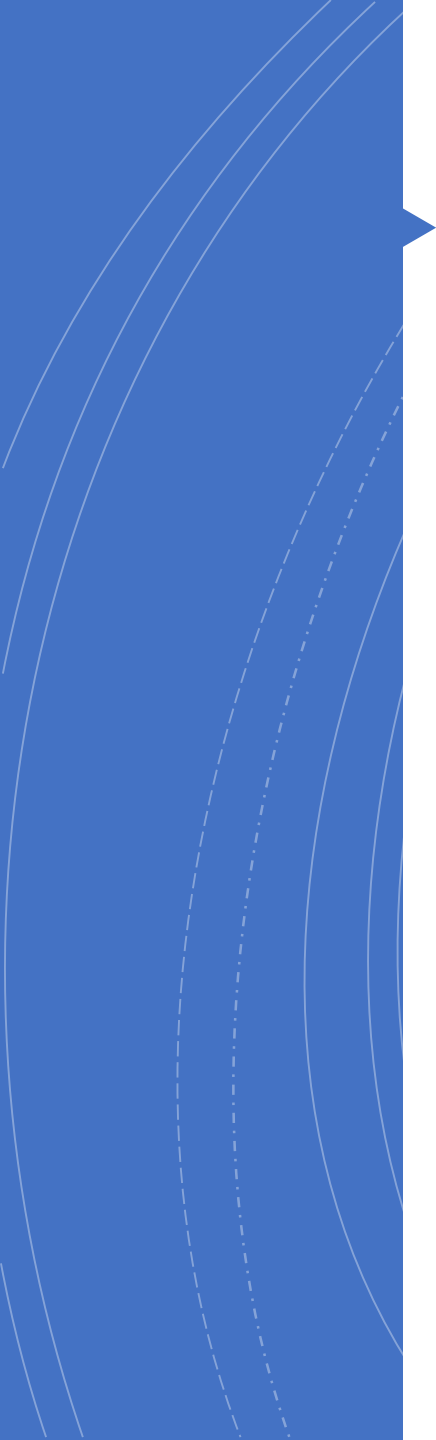
Ту су и тајни хероји школе
Бришу клупе, прозоре, подове,
То су „теткице“ и сви их воле,
Дају школи додатне бодове.

Целе године у њој смо учили
И заиста баш вредно, вредно радили
За успомену смо сви одлучили
И младо дрво јој засадили.

А у дворишту спортисти се роје,
Сутра можда понос нашег града,
Јуре, трче, играју се, зноје,
Али нема успеха где нема и рада.

Са свих страна бројеви и слова,
Али ми се боримо к`о лав,
Не треба нам нека школа нова,
Волим моју школу и браним свој став,

Сара Симић IV/1
ОШ “Браћа Барух“

Moja škola

Školo moja, poznata mi zgrado
u tebe svi dolazimo rado.
Igramo se u školskom dvorištu,
svi drugari na jednom su mestu.

Učiteljica govori nam često
da sednemo svi na svoje mesto,
da budemo mirni I uredni,
da slušamo I budemo vredni.

Svi mi znamo, učiti se mora
I o tome nema razgovora,
To nam nije uvek baš po volji,
Al bićemo sve bolji I bolji.

Kad krenemo kući pojavi se tuga,
Jer nama je škola, naša kuća druga.
Al' već sutra vesela graja i galama
Po hodnicima škole opet se prolama.

Nikola Ratković

Мијат
Милијанчевић

Моја школа, мој други дом

Моја школа је мој други дом,
који се налази
у срцу мом.

У школи учимо,
у школи се дружимо.
Тамо све то има
кад је јесен, пролеће и зима.

Када лето дође,
на море се пође.
И, да, лепо је на распусту том,
али мени недостаје мој други дом.

Калина Малић

Moja škola, moj drugi dom

Dom je mesto gde uživam često,
a za školu mislim
da je lepo mesto.
U školu kad idem nije mi svejedno,
ali vrlo brzo shvatim da je u školi
vreme sa drugarima veoma vredno.
Kao što drvo raste ka visini,
osećaji mi postaju fini,
ne dam da me nista remeti
jer u školi rastem ka pameti.
U školi nikada nisam sam,
zato sam uvek radostan.
Škola, dom, dom, škola
meni je svejedno
jer se na tom mestu osećam vredno.

Lazar Nikolić

Moja škola - moj drugi dom
Tijana Aleksić

Moja škola moj drugi dom
U njoj se osećam kao svoj na svom

Moja škola nije kao škola svaka
Ona voli da primi svakog đaka

U njoj se osećam sigurno i mirno
Iz tog razloga volim je silno

U školu sad jure generacije nove
Koje imaju malo drugačije snove

Snovi naši po internetu lete
Aplikacije razne raduju svako dete

Петар Савић

Моја школа-мој други дом

Моја школа, мој други дом
Тамо се осећам као свој на свом.
Учим, пишем, домаћи радим
Понекад чак и дрвеће садим.

Математика ми задаје проблеме
Решавам их већ неко време.
На српском ми састави главобољу задају
Да ћу бар четворку добити код куће се надају.

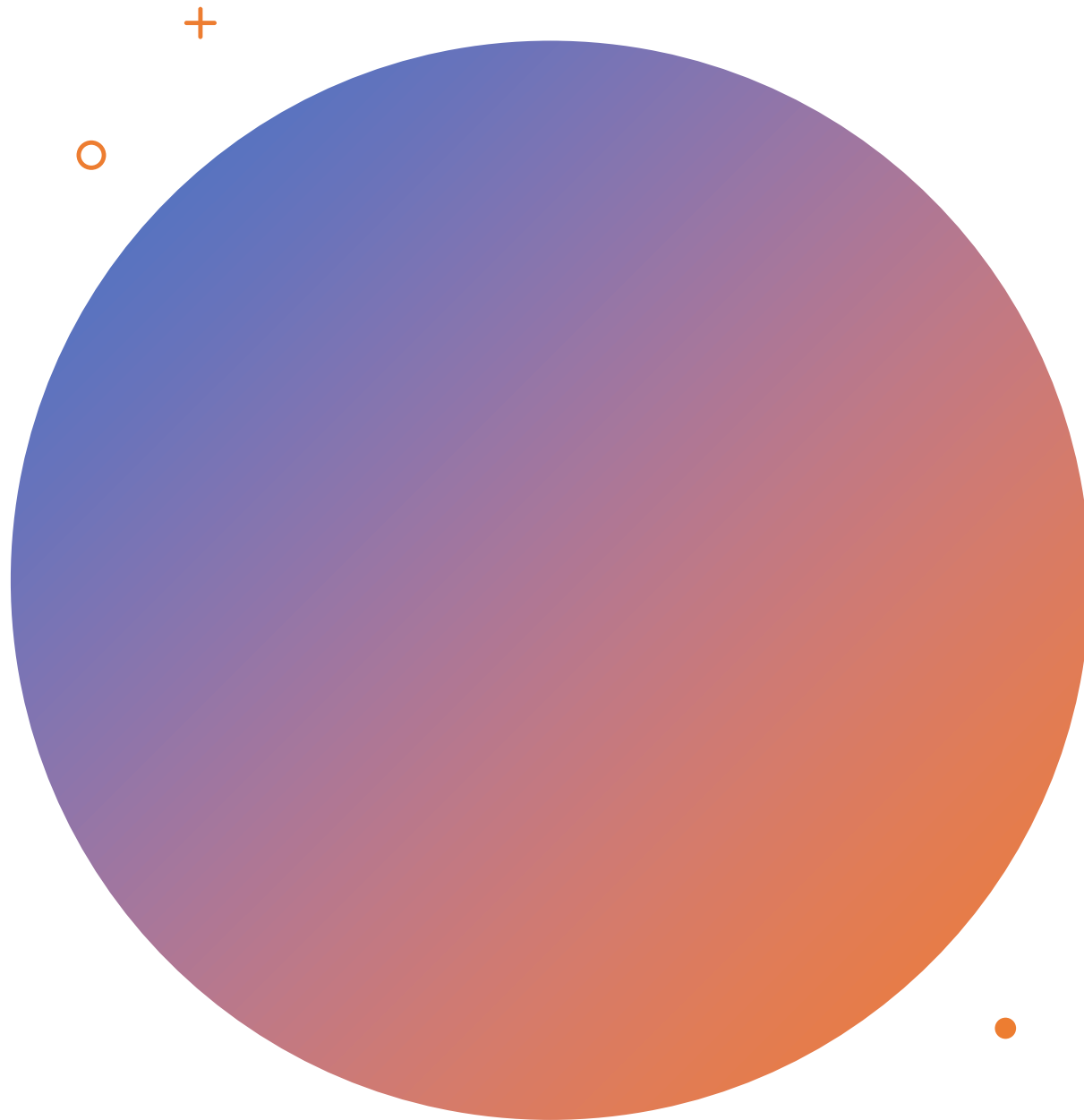
Учитељица ми је као друга мама
Увек брине о свима нама.
И кад правимо глупости и кад смо добри
Она нас кроз школовање бодри.

Волим све другаре и моју школу
Ишао бих у њу и да је на Северном полу.

Урош Пејковић
IV1

Јонатан Бенвенисти

МОЈА ШКОЛА – МОЈ ДРУГИ ДОМ

Моја школа прозор има,
моја школа врата има,
исто као и мој дом.

Моја школа је пуна ђака.
Друг до друга, брат до брата,
као наша кућа драга.

Тестови и писмени задаци
за децу су некада страшни,
ал' за све проблеме нађе се решење.

У дворишту ново дрво сади
група ђака, која брине
да довољно воде има.

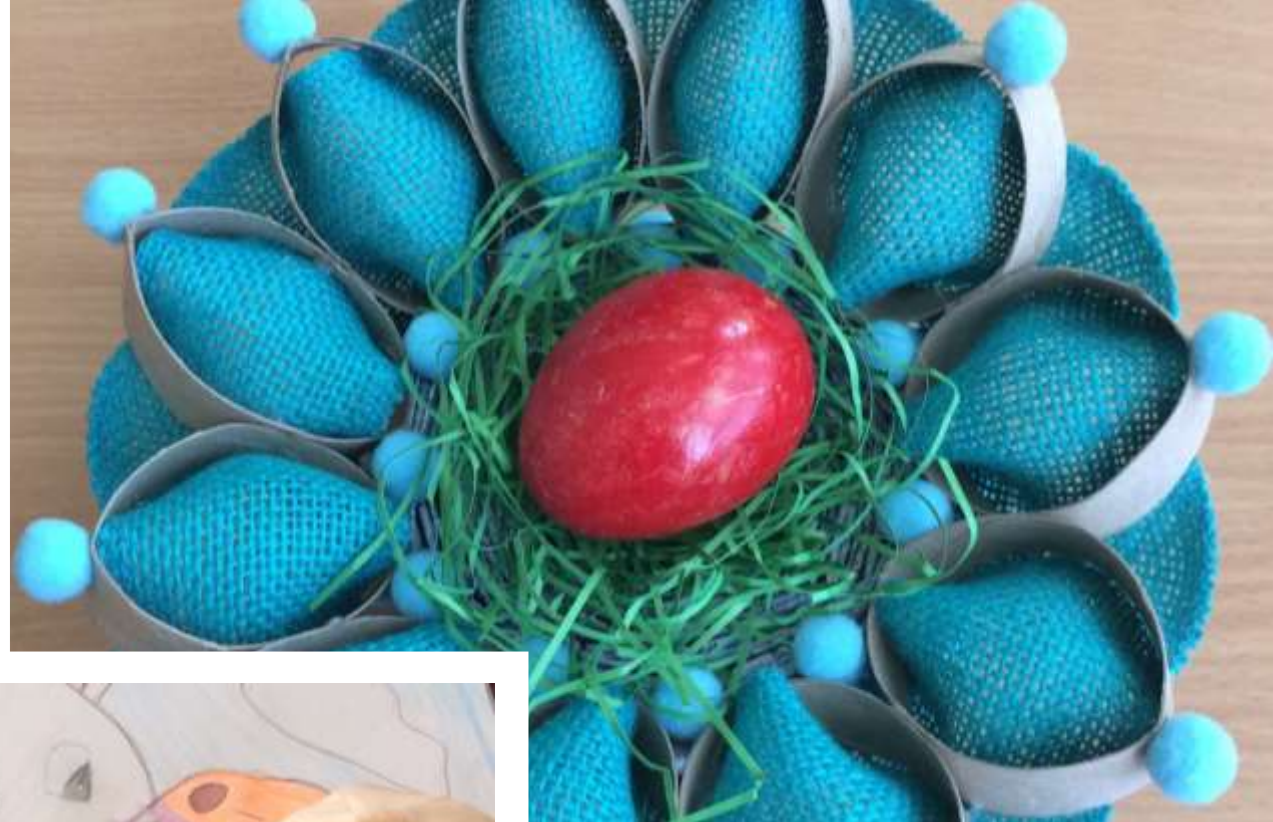
Моја школа срце има,
моја школа душу има,
исто као и мој дом.

Маштовито...

Као код куће